

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **Společenství vlastníků jednotek domu Staňkova 11, Brno**, se sídlem Staňkova 11, Brno, zastoupen JUDr. Janem Vokálem, advokátem se sídlem Bratislavská 12, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 5. 2011, čj. JMK 38675/2011, sp. zn. S-JMK 38675/2011 OK, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 5. 2013, čj. 29 A 49/2011 – 57,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 27. 5. 2013, čj. 29 A 49/2011 – 57, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Magistrátu města Brna (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 1. 3. 2011, čj. MMB/0073188/2011, sp. zn. OPP/MMB/0294229/2010, byla žalobci uložena pokuta ve výši 320.000 Kč za správní delikt podle § 35 odst. 1 písm. e) zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči. Toho se dopustil tím, že v době od 14. 5. 2010 do 12. 7. 2010 provedl obnovu kulturní památky – domu č. p. 365 v katastrálním území Ponava, obci Brno - spočívající ve výměně výplní okenních otvorů v uliční fasádě a výměně okenních a dveřních otvorů ve dvorní fasádě v rozporu se závazným stanoviskem. Žalobce požádal orgán státní památkové péče o vydání závazného stanoviska k výměně výplní okenních otvorů, práce dle předloženého projektu provedl nicméně dříve, než bylo závazné stanovisko vydáno. Orgán státní památkové péče následně, aniž věděl, že práce již byly v mezidobí provedeny, vydal negativní závazné stanovisko, neboť shledal navrhovaný způsob obnovy kulturní památky nepřipustným. Magistrát

města Brna z toho v řízení o správním deliktu dovedl, že obnova kulturní památky byla provedena v rozporu se závazným stanoviskem.

[2] Proti rozhodnutí o uložení pokuty podal žalobce odvolání. Žalovaný shora uvedeným rozhodnutím rozhodnutí správního orgánu I. stupně změnil v části týkající se výše pokuty tak, že ji snížil na 200.000 Kč. Ve zbytku shledal odvolání nedůvodným.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného u krajského soudu, který žalobě vyhověl a zrušil rozhodnutí žalovaného. Soud dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně správně zjistil skutkový stav věci, pokud jde o otázku, z jakého materiálu jsou zhotoveny výplně osazené do okenních otvorů. Žalovaný se však dopustil v tomto ohledu omylu tím, že ve svém rozhodnutí uvedl, že v uličním průčelí byla umístěna okna plastová. Toto pochybení žalovaného nemá vliv na zákonnost jeho rozhodnutí v části týkající se naplnění znaků skutkové podstaty správního deliktu. Negativně se však dotklo úvah o výši uložené pokuty. Úvahy o výši pokuty totiž vychází ze skutkového stavu, který nemá oporu ve správním spisu, resp. je v rozporu se spisy. Byť se tedy soud ztotožnil s tím, že skutková podstata správního deliktu byla naplněna, musel rozhodnutí žalovaného zrušit, neboť při stanovení výše pokuty soud vycházel z nesprávně zjištěného skutkového stavu věci.

II.

Shrnutí argumentů obsažených v kasační stížnosti

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Namítá, že postup žalobce při obnově kulturní památky byl nezákonný již tím, že nevyčkal vydání závazného stanoviska. Tím, že došlo k výměně výplní okenních a dveřních otvorů v rozporu s požadavky památkové péče, byla památka zasažena v tom nejcennějším, co patří k předmětu ochrany. Materiál nových oken byl již od počátku identifikován zcela jasně, jak plyne z obsahu správního spisu. Z pasáže rozhodnutí stěžovatele, která se věnuje zjištění skutkového stavu, je zcela zřejmé, že stěžovatel bez výhrady potvrdil zjištění správního orgánu I. stupně. V opačném případě by změnu skutkových zjištění nějakým způsobem komentoval a podložil ji protokolem z ohledání místa samého. Žádná změna ve skutkovém zjištění se neodrazila ani v pasáži o výši pokuty, tj. jako polehčující či přitěžující okolnost. Je třeba vycházet z toho, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně a odvolacího správního orgánu tvoří jeden celek. Tvrzení o nevhodnosti použití plastových oken má pouze doplňkovou, osvětovou činnost. Do rozhodnutí bylo zařazeno pro lepší pochopení problematiky okenních výplní v památkové péči. Stěžovatel tento příměr použil obecně, v návaznosti na používanou metodiku Národního památkového ústavu, která se pochopitelně potýká více s problémem plastových oken na uličních průčelích. Tato formální nepřesnost na úrovni chyby v psaní neměla sebemenší dopad na obsah výroku o odpovědnosti a sankci za správní delikt. Je zcela nepodstatné, zda vyměněná okna uličního průčelí jsou plastová či z lepených dřevěných profilů, protože v obou variantách jde o realizaci nepřipustnou.

[5] Krajský soud se nevypořádal s argumentací stěžovatele a právní otázku posoudil nesprávně, na úkor veřejného zájmu. Do pravomocného rozhodnutí by mělo být zasaženo, pouze pokud došlo k porušení právního předpisu, v jehož důsledku došlo ke krácení práv účastníka řízení, nikoliv v případě formálního pochybení, které nemělo vliv na obsah výroku rozhodnutí. Zrušení rozhodnutí stěžovatele v této věci konkrétně přinese pouze zastavení řízení z důvodu prekluze a faktické zbavení odpovědnosti žalobce za správní delikt.

pokračování

[6] Stěžovatel poukazuje na to, že krajský soud mu doručil repliku žalobce z listopadu 2011 až v květnu 2013 a poté věc rozhodl, aniž vyčkal dupliky stěžovatele, byť ta byla odeslána bez zbytečného dokladu ve lhůtě čtrnácti dnů.

[7] Stěžovatel dále ve vztahu k argumentaci § 2 odst. 4 správního řádu uvádí, že výši sankce stanovil v souladu se základními kritérii stanovenými § 36 zákona o státní památkové péči. Není na stěžovateli, aby na základě žalobcových obecných a ničím nepodložených tvrzení dokládal opak. Stěžovatel odkazuje rovněž na to, že zákonem č. 307/2008 Sb. došlo k podstatnému zvýšení pokut, aby porušování zákona o státní památkové péči přestalo být ekonomicky výhodnější než respektování jeho požadavků. Vyměřená pokuta je v daném případě relativně nízká, tedy ve srovnání s částkou, kterou žalobce uspořil osazením památkově nevyhovujících oken.

[8] Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalobce

[9] Žalobce ve svém vyjádření ze dne 10. 9. 2013 uvedl, že kasační stížnost je zjevně nedůvodná, neboť neobsahuje žádný ze zákonem předvídaných důvodů. Stěžovatel totiž v kasační stížnosti konkrétně tvrdí pouze to, že správní soud vycházel ze skutkové podstaty, jež nemá oporu ve správních spisech či je s nimi rozporu. Takový důvod pro podání kasační stížnosti ovšem soudní řád správní nezná. V další části vyjádření žalobce především zdůrazňuje, že skutkové zjištění stěžovatele o údajném osazení budovy plastovými okny má pro dané rozhodnutí klíčový význam, neboť bezprostředně předchází odůvodnění výše pokuty. Poukazuje rovněž na to, že své tvrzení o nerovném přístupu ke stanovování výše pokut žalobce konkrétně rozvedl na případě, kdy za obdobné pochybení byla uložena pokuta pouze ve výši 60.000 Kč. Toto správní rozhodnutí krajskému soudu předložil. Argumentace stěžovatele ve věci přiměřenosti výše pokuty je však bezpředmětná, neboť soud neprováděl v této věci žádné dokazování.

[10] Žalobce navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[11] Kasační stížnost je důvodná.

[12] V návaznosti na obsah vyjádření žalobce ke kasační stížnosti Nejvyšší správní soud předesílá, že kasační stížnost stěžovatele je perfektní, obsahuje řádně vymezené kasační námitky a jejímu projednání nic nebrání.

[13] Stěžovatel především namítá, že krajský soud postupoval k újmě procesního práva stěžovatele vyjádřit se ve věci samé, neboť rozhodl bezprostředně poté, co stěžovateli doručil repliku žalobce, aniž vyčkal podání dupliky. Jde tedy o námitku vady řízení před krajským soudem, která mohla mít vliv na zákonnost rozsudku [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., **IV.A.**]. Stěžovatel vytýká krajskému soudu, že se v rozsudku nevypořádal s argumentací obsaženou ve vyjádření k žalobě [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., **IV.B.**]. Nesprávné posouzení právní otázky

v předchozím řízení pak stěžovatel spatřuje v tom, že krajský soud dospěl k závěru, že stěžovatel vycházel při stanovení výše pokuty z nesprávně zjištěného skutkového stavu věci, resp. vyšel ze skutkové podstaty, jež nemá oporu ve správním spisu [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., **IV.C.**].

[14] Stěžovatel nenamítá, jak se chybně domnívá žalobce, že krajský soud vyšel ze skutkové podstaty, která nemá oporu ve správním spisu (takovýto důvod kasační stížnosti vskutku neexistuje), nýbrž že závěr krajského soudu, dle něhož stěžovatel založil část svého rozhodnutí na skutkových zjištěních, jež nemají oporu ve správním spisu, je nesprávný.

[15] Nejvyšší správní soud se nezabýval námitkou stěžovatele, dle níž stěžovatel při stanovení výše pokuty neporušil princip rovnosti, normativně upravený v § 2 odst. 4 správního řádu, a že opak je povinen prokázat žalobce. Krajský soud se totiž k žalobnímu bodu, který obsahově odpovídá právě reprodukované kasační námitce, věcně nevyjádřil. Dospěl totiž k závěru, že v situaci, kdy z jiného důvodu ruší rozhodnutí žalovaného, je nadbytečné zabývat se žalobním bodem zpochybňujícím dodržení principu rovnosti. Stěžovatel může v kasační stížnosti účinně zpochybňovat pouze důvody, které krajský soud vedly ke zrušení správního rozhodnutí. Jakékoliv jiné námitky se mívají s důvody rozsudku krajského soudu. Předmětem řízení o kasační stížnosti je právě a jen přezkum zákonnosti rozhodnutí krajského soudu, včetně zákonnosti řízení.

IV.A.

Vada řízení před krajským soudem

[16] Stěžovatel spatřuje vadu řízení před krajským soudem v tom, že mu byla replika žalobce z roku 2011 zaslána až v květnu 2013, aniž by mu byl poskytnut prostor pro případné podání dupliky.

[17] Ze soudního spisu krajského soudu vyplývá, že dne 29. 11. 2011 byla krajskému soudu doručena replika žalobce. Ten ji následně po více než roce doručil dne 20. 5. 2013 stěžovateli. Krajský soud rozhodl o žalobě bez jednání dne 27. 5. 2013, rozsudek doručil stěžovateli dne 27. 6. 2013. Žádná duplika stěžovatele k této věci zaslána nebyla, ani nebylo soudu avizováno, že se stěžovatel hodlá k replice žalobce dále vyjádřit.

[18] Postup krajského soudu byl vadný. Replika žalobce měla být zaslána stěžovateli bez zbytečného odkladu poté, co jí krajský soud obdržel, nikoliv až těsně předtím, než krajský soud rozhodl ve věci. V důsledku tohoto postupu nebyl dán žalovanému dostatečný časový prostor k podání jeho vlastního vyjádření. Na druhou stranu si zdejší soud nemohl nepovšimnout, že replika měla ve vztahu k žalobě převážně repetitorní povahu. Pokud jde o argumentaci vztahující se k důvodu, pro nějž krajský soud rozhodnutí stěžovatele zrušil, nepřináší replika oproti žalobě vůbec nic nového. Žalobce v replice pouze zopakoval, že správní orgány vycházely z nesprávného skutkového závěru, tedy že do uliční fasády byla osazena plastová okna, přičemž skutečný stav věci mohly zjistit provedením místního šetření, jak žalobce požadoval. Nic nenasvědčuje ani tomu, že by stěžovatel skutečně zamýšlel ve věci podat dupliku. Do 27. 6. 2013, kdy se stěžovatel doručením stejnopisu rozsudku dozvěděl o vydání rozhodnutí, žádné podání soudu nezaslal. Řízení před krajským soudem tedy nebylo stíženo vadou s vlivem na zákonnost rozhodnutí.

[19] Námitka je nedůvodná.

pokračování

IV.B.

Námítka nepřezkoumatelnosti rozsudku pro nedostatek důvodů

[20] Stěžovatel dále namítá, že se krajský soud ve vztahu k důvodu zrušujícího rozsudku nevypořádal s argumentací předloženou stěžovatelem ve vyjádření k žalobě. Jedná se o námitku nepřezkoumatelnosti rozsudku pro nedostatek důvodů.

[21] Z obsahu vyjádření k žalobě vyplývá, že stěžovatel argumentoval tím, že at' již jde o okna plastová či z lepených dřevěných profilů, jedná se o realizaci nepřípustnou, která porušuje veřejný zájem s obdobnou intenzitou. Část odůvodnění rozhodnutí stěžovatele, kde se hovoří o plastových oknech, má pouze doplňkový charakter, pro naplnění skutkové podstaty postačuje zjištěný rozpor se závazným stanoviskem. Stěžovatel doplnil, že pokud by se chtěl odchýlit od skutkových zjištění správního orgánu I. stupně, učinil by to na jiném místě rozhodnutí a s patřičným odůvodněním.

[22] Z bodu 37 rozsudku krajského soudu jednoznačně vyplývá, že se soud s argumentací stěžovatele seznámil a částečně dal stěžovateli za pravdu. Soud totiž ve shodě se stěžovatelem zdůraznil, že pro posouzení odpovědnosti za správní delikt není rozhodující, zda jde o okna plastová či dřevěná, nýbrž že žalobce provedl výměnu oken, aniž vyčkal vydání závazného stanoviska. Na argumentaci obsaženou ve vyjádření stěžovatele reagoval krajský soud i v bodě 39 rozsudku, v němž vyložil, proč nelze považovat zmínku o plastových oknech pouze za doplňkovou pasáž.

[23] Rozsudek krajského soudu je tedy plně přezkoumatelný, neboť se v základních rysech vypořádává s argumentací stěžovatele.

[24] Námítka je nedůvodná.

IV.C.

Správnost posouzení právní otázky krajským soudem

[25] Stěžovatel namítá, že krajský soud nadhodnotil význam věcně nesprávné části odůvodnění rozhodnutí stěžovatele. Zdůrazňuje, že zmínka o osazení plastových oken slouží pouze pro dokreslení závažnosti protiprávního jednání, která je jedním z hledisek při ukládání sankce.

[26] Dle § 36 zákona o státní památkové péči se při stanovení výše pokuty přihlíží zejména k závažnosti a k době trvání protiprávního jednání, ke kulturně politickému významu kulturní památky a k rozsahu hrozící nebo způsobené škody.

[27] Správní orgán I. stupně odůvodnil výši uložené pokuty tím, že došlo k nenávratnému zničení výrazné profilace původních okenních rámu. V případě, že nelze provést repasi okenních výplní, je třeba v co možná nejvyšší míře dbát o zachování návaznosti na původní provedení. V daném případě však byla do fasády osazena naprosto odlišná okna. Zejména v uliční fasádě měla být zachována špaletová okna, byla však vyměněna za okna z lepených profilů. Historickou konstrukci již nelze bez výraznějšího zásahu vrátit zpět. Jednáním žalobce byla porušena dále chráněná hodnota spočívající v tom, že obnovu kulturní památky lze provést jen na základě závazného stanoviska orgánu státní památkové péče a v souladu s ním. Dále správní orgán I. stupně zohlednil též osobní poměry pachatele správního deliktu. Uvedl, že byt' se jedná o společenství vlastníků bytových jednotek, nevylučuje tato skutečnost uložení pokuty. Správní orgán I. stupně nicméně zohlednil, že nejde o subjekt podnikatelského typu, jemuž by uložil

pokutu výrazně vyšší. Při ukládání pokuty vzal do úvahy rovněž potřebu preventivního působení nejen vůči stěžovateli, ale rovněž vůči ostatním vlastníkům nemovitostí tvořících tuto kulturní památku (viz první odstavec na straně 4).

[28] Stěžovatel rozhodnutí správního orgánu I. stupně změnil, ovšem pouze v části týkající se výše uložené pokuty. Pokud jde o skutková zjištění učiněná správním orgánem I. stupně, ať již ve vztahu k okolnostem zakládajícím odpovědnost za správní delikt, nebo odůvodňujícím výši sankce, nevznesl stěžovatel vůči správnímu orgánu I. stupně žádnou výtku. Konkrétně k výši uložené sankce uvedl, že výměnou všech okenních výplní a dveřních otvorů v rozporu s požadavky památkové péče byla kulturní památka zasažena v tom nejcennějším, co patří k předmětu ochrany, v konkrétním případě zvláště uliční průčelí domu. Zde bylo žádoucí provést repasi původních konstrukcí, případně vyrobit jejich kopie. Autenticita kulturní památky byla významným způsobem narušena a mnohé informace o památce navždy ztraceny.

[29] Ze shora uvedeného jasně vyplývá, že stěžovatel zhodnotil protiprávní jednání žalobce jako velmi významné. Citací výňatku z metodické pomůcky Národního památkového ústavu, nazvané Péče o výplně historických okenních a dveřních otvorů doložil, že v odborné veřejnosti bývají okenní výplně považovány za významné prvky památkově chráněných budov.

[30] V odůvodnění rozhodnutí stěžovatele následuje pasáž, která je doslovně citována v rozsudku krajského soudu, tedy zkráceně řečeno, že plastová okna na památku nepatří. Osazením plastových oken nedošlo pouze k ochuzení stavby o jeden z významných materiálově kompatibilních prvků, ale i ke změně celkového vnímání uličního průčelí. V této části odůvodnění stěžovatel pochybil, což ani sám nerozporuje, neboť do uličního průčelí nebyla osazena plastová okna, nýbrž dřevěná.

[31] Význam textu, jenž je obsahově nesprávný, lze hodnotit toliko v kontextu celého rozhodnutí. Stěžovatel v této části odůvodnění rozhodnutí nikterak nemínil korigovat skutková zjištění ani úvahy správního orgánu I. stupně. Závažnost protiprávního jednání spočívá dle stěžovatele v tom, že nebyla provedena repase původních oken, event. v krajním případě jejich výměna za co nejpřesnější kopie, a že výměnu žalobce provedl, aniž vyčkal vydání závazného stanoviska orgánu státní památkové péče k obnově kulturní památky, což je praxe silně ohrožující veřejný zájem na ochraně kulturních památek. Z pohledu stěžovatele není rozhodné, z jakého materiálu byly nové okenní výplně zhotoveny. Uvedl-li tedy (nesprávně), že v uličním průčelí jsou plastové okenní výplně, nejedná se o skutečnost, jež by byla rozhodná pro stanovení výše pokuty.

[32] Změna výše pokuty je dle stěžovatele opodstatněna skutečností blíže rozebranou v posledním odstavci na straně 4 rozhodnutí, totiž že okenní výplně jsou stavebními konstrukcemi s omezenou životností, které je třeba po určité době vyměnit. Je tedy zachována možnost výměny stávajících okenních výplní za památkově vhodnější. Stěžovatel akcentoval, že zásah v podobě výměny okenních výplní lze v budoucnu korigovat osazením památkově vhodnějších okenních výplní. Byť jde o významný zásah, lze jeho následky částečně redukovat. Proto stěžovatel přikročil ke snížení pokuty na 10% horní sazby pokuty.

[33] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se stěžovatelem v tom, že pasáž o plastových oknech má v odůvodnění rozhodnutí stěžovatele pouze doplňkovou funkci. Pokud by tomu tak nebylo a materiál užitých okenních výplní byl pro stanovení výše sankce významný, pak by stěžovatel nepřistoupil ke snížení sankce. Správní orgán I. stupně totiž vyšel z toho, že do uličního průčelí byly osazeny dřevěné okenní výplně. V případě, že by stěžovatel mínil klást důraz na materiál nových okenních výplní (plastová okna), jednalo by se v porovnání s úvahami správního orgánu

pokračování

I. stupně o novou přitěžující okolnost, kterou by nezpochybnitelným způsobem jako takovou ve svém rozhodnutí označil. Namísto toho pouze konstatoval, že oproti správnímu orgánu I. stupně shledal, že možnost částečné nápravy nevyhovujícího stavu *pro futuro* snižuje závažnost protiprávního jednání.

[34] Krajský soud tedy nesprávně interpretoval odůvodnění rozhodnutí stěžovatele, neboť věcně nesprávná část zde popisovaného skutkového stavu věci se nikterak nepromítla do stanovení výše pokuty.

[35] Námitka je důvodná.

[36] Nejvyšší správní soud při posuzování sporné právní otázky zcela oslyšel argumentaci stěžovatele, že po zrušení rozhodnutí krajským soudem již nelze v řízení o správním deliktu pokračovat z důvodu prekluze a bylo by třeba řízení zastavit, což je v rozporu s veřejným zájmem. Tato okolnost je pro posuzování zákonnosti rozsudku krajského soudu a potažmo rozhodnutí stěžovatele zcela nerozhodná.

[37] Soud k tomu dodává, že řízení v dané věci bylo zahájeno dne 6. 8. 2010, tedy téměř měsíc po provedení místního šetření, při němž správní orgán I. stupně zjistil skutečnosti svědčící o spáchání správního deliktu, a pravomocně skončeno až dne 20. 5. 2011. V řízení nebylo prováděno rozsáhlé dokazování, správní orgány rozhodovaly toliko na základě listinných důkazů. Ze správního spisu se sice podává, že žalobce se opakovaně uchýlil v řízení před správním orgánem I. stupně k obstrukcím, čímž se významně podílel na prodloužení délky řízení, nicméně takovýmto pokusům měl správní orgán I. stupně razantně čelit. Nemalé průtahy v řízení přitom způsobil sám stěžovatel, neboť nerozhodl o odvolání v zákonem stanovené lhůtě. Odvolání spolu se spisem bylo stěžovateli předloženo dne 21. 3. 2011. Stěžovatel však své rozhodnutí vydal až dne 16. 5. 2011. Dle § 90 odst. 6 správního řádu byl přitom povinen rozhodnout o odvolání bezodkladně, nejpozději do 30 dnů od předložení spisu správním orgánem I. stupně. Odpovědnost za rychlý průběh správního řízení je plně na bedrech správních orgánů a není žádného důvodu, aby správní soudy přihlížely ke skutečnosti, že po zrušení správního řízení již nebude možné ve správním řízení pokračovat z důvodu prekluze.

V.

Závěr a náklady řízení

[38] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto zrušil rozsudek krajského soudu (§ 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s.). Krajský soud je v dalším řízení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu a v novém rozhodnutí rozhodne též o náhradě nákladů řízení o této kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. října 2013

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu